

да знае да пише на Немски и на Български и да държи смѣтки?

Пешко. (като го поизглѣда повечко) Каква заплата бихте искали?

Сшеф. Една прѣхрана само.

Пешко. Да видимъ — поразговори-щемъ ся.

Сшеф. О! мой благодарителю! о! мой спасителю!

Пешко. Отивате ли въ Индіѣ?

Сшеф. (уплашено) въ Индіѣ?

Пешко. Да — Ако ми покажете добро свидѣтелство за себе си, то могъ да ви намѣстѣ за писаръ при Лондонско-то Дружество.

Сшеф. Но азъ съмъ човѣкъ ожененъ.

Пешко. Това е жално.

Сшеф. Азъ имамъ едно дѣте; имамъ и старъ майкъ.

Пешко. Кога е така, то не сте ми нуждни, но ако бихте щели да оставате женѣ-тъ и дѣте-то си, то за малко врѣме можете да търгнете.

Сшеф. Да оставѣ женѣ-тъ и дѣте-то си? Да оставѣ живота си?

Пешко. Кой ви казва за живота ви?

Сшеф. Не! — това азъ немогъ да направѣ.

Пешко. Вый знаете (изтърсва чубука си) попрѣмыслете си. Вый не сте първъ, кой-то оставяте женѣ-тъ си, а нема да бѣдете ни послѣденъ. Човѣкъ, когато неможе да храни женѣ и дѣте, по-добрѣ направя да ся отдѣли отъ тѣхъ. (става) прѣмыслете ся. Прѣди обѣдъ можете да мя наидете въ търговско-то кафене „Трайко“ — (отиде).

(игра-та отзади прѣстава, и играчи-тъ ся разносятъ единъ по единъ)